

кои паметници въ Россия отъ старо-българската книжнина упжти новитѣ български писатели възъ друга посокаж. Ученицитѣ на русекитѣ училища, българи, вмѣсто да слѣдватъ измѣненото произношение на печатанитѣ въ Россия черковни книги, о което се придържаха по-напрѣжнитѣ писатели, обърнахъ се къмъ старитѣ ржкописи, въ които стари нѣкои граматич. форми, спазени въ ново-българский языкъ, и правилното употрѣбение на нѣкои отъ гласнитѣ букви, отговаряше по естественно на говорний языкъ. Изучаванието на живитѣ паметници (нѣсни и пословици), наченато тоже около това време, дадохъ едно по-систематично направление въ писанието на ново-българский языкъ.

На 1842 се явява на тази посока И. Андреевъ (Богоевъ, Богоровъ) съ прѣводѣтъ на първата си пространна география. Но сжщата почти година той се вижда да се отклонява нѣколко отъ този пжтъ и на 1844 издаде своята „първичка българска граматика“, но въ този си отбивъ той не намѣри освѣнъ малцина послѣдователи, па и самъ той не се задържѣ на него.

Пръвъ, който поразяени на Българитѣ какъ може да се приложи правописанието на старо-българский языкъ въ ново-българский, е Иларионъ Стояновъ (Макариополский) (1844). Още по-подробно расправи за това въ „Книжницитѣ“ г. Кръстовичъ; а практически го приложихъ и въведохъ въ училищата Н. Геровъ и Н. Михайловский. Повече отъ писателитѣ на първата четвъртъ отъ втората половина на настоящето столѣтие приехъ тѣй нареченото Етимологическо или историческо правописание на ново-българский языкъ, като се стремяхъ за образуванieto му на това основание, споредъ сегашното му състояние въ живий му говоръ. Единъ само и, ако се не лъжа, г. Щоповъ или другъ нѣкой, умодаваше да се привнесжтъ въ новий языкъ и други нѣкои извѣхтѣли граматически форми отъ старий языкъ, къмъ което бѣ искалъ наклонность и г. Кръстовичъ, но тѣ не намѣрихъ подражатели.

Въ този пжтъ на етимологическото начало въ пра-